REPORTAJ în 1955

de ART. VOGEL

Calendarul din perete arată 30 Decembrie, anul 1955. In redacţia „Sportului Popular” este forfota specifică numerelor de sfârşit de an. In secţia corespondenţi telefoanele sbârnâie, la secretariat este un dute-vino neîncetat de reporteri, desenatori şi fotografi. Secretarul de redacţie consultă schema numărului, dă răspunsuri precise pentru spaţiu, clişee şi titluri desenate.

— Pagina cinci-şase este destinată primei faze a celui de al doilea Cincinal. Paginaţia va fi ca în schiţa alăturată, explică secretarul de redacţie, tehno-redactorului.

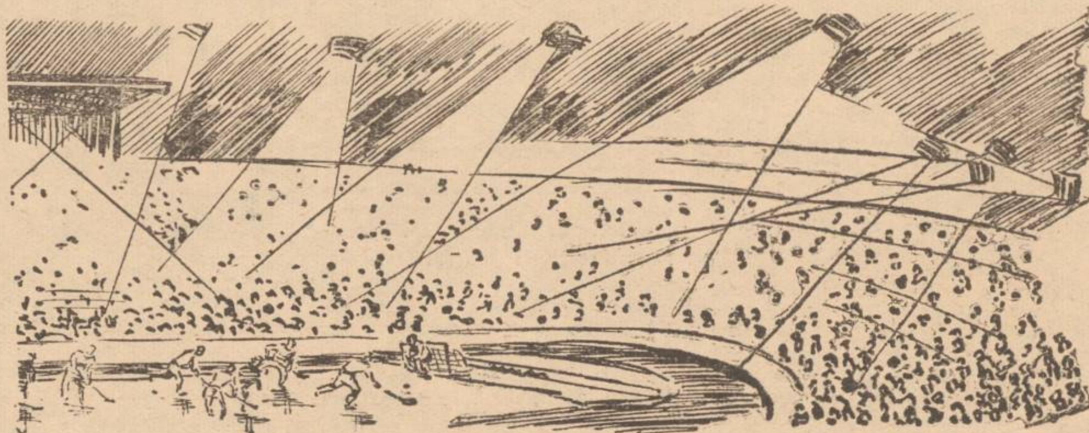
— Dar în pagina a 10-a ce punem azi noapte?

— Am aci manuscrisul. Il citesc îndată. E vorba de o schiţă axată pe unele realizări ale primului Cincinal, în domeniul culturii fizice şi sportului. Aş dori să-l citesc în linişte!

. . . .

Nicolae Petruţ şi Vasile Nicoară, strungari fruntaşi la Uzinele „23 August” din Capitală sunt vechi prieteni. Ei au terminat Şcoala Profesională împreună, lucrează de cinci ani în aceeaşi hală uriaşă. Aci au început să finiseze primele piese ale primului nostru Cincinal şi tot aci au dat cu mult înainte de vreme cele mai frumoase piese în contul celui de al doilea cincinal. Pe pieptul lor străluceşte Ordinul Muncii. Nicolae Petruţ va intra peste câteva zile în Şcoala de Ingineri. Vasile Nicoară este deputat în Sfatul Popular al oraşului şi preşedinte al colectivului sportiv. Incă în 1951, când avea 20 ani, a început să îndrăgească sportul. A trecut normele complexului G.M.A., gradul I iar doi ani mai târziu el a obţinut gradul II. Nu a ajuns sportiv fruntaş, dar sportul îi este drag. El conduce cu pricepere activitatea colectivului sportiv şi nu puţini sunt aceia care mulţumită îndrumării sale au putut atinge performanţe de seamă. Chiar astăzi, cicliştii, voleibaliştii şi hocheiştii colectivului sportiv 23 August vor concura în Palatul de Iarnă, în cadrul competiţiei pentru aniversarea celor opt ani dela proclamarea Republicii noastre. Cei doi prietenii sunt acum în faţa Palatului. O intrare largă, cu porţi multe, străjueşte o clădire impunătoare. Este cea mai mare construcţie sportivă acoperită din ultimii cinci ani. Sala din Floreasca şi Bazinul de Iarnă sunt cu mult mai mici.. Şiruri de oameni au acelaş drum. Nicolae şi Vasile sunt luaţi de valul de oameni. Ei trec pe poarta măreţei clădiri, trec hall-ul mare şi apoi urcă o scară largă. In faţa lor se deschide bolta uriaşă a Palatului de Iarnă înconjurată de tribune. Iată, pe partea dreaptă mai sunt locuri libere Luminile albe, ca de zi, îngăduie ochiului să vadă limpede până dincolo unde tribunele sunt pline de lume. Petruţ vine pentru prima oară în acest Palat. El priveşte uimit acest stadion acoperit.

— Iată Nicule, îi explică Vasile. De jur împrejur este pista de ciclism. După cum vezi, este mai mică decât aceia depe Velodromul „Dinamo” dar ea permite cicliştilor viteze nebănuite. Aci se bat adevărate recorduri. Marin Niculescu, antrenorul lotului Republicii, mi-a spus că dacă pe vremea lui ar fi fost un asemenea velodrom, am fi avut multe recorduri mondiale. Acum avem aşa ceva fiindcă... ştii tu dece... Petruţ a prins să zâmbească. In mintea lui s'au perindat repede normele bătute, munca minerilor, a metalurgiştilor, a ţăranilor muncitori şi povaţa înţeleaptă a Partidului. Cum s'au realizat aceste

cuvinte...

In mijlocul terenului se juca volei. Două echipe luptau voiniceşte pentru minge. Apoi, au venit cicliştii. Ei alergau ca vântul urcând cu îndemânare pe pista înclinată. Nicolae şi Vasile erau numai ochi.

— Dar ce este cu apa asta pe teren? Nu cumva ,s'a spart o ţeavă? întrebă Vasile.

— Nu frate. Stai să vezi. Se face ghiaţă pentru hockei

— Cum ghiaţă?

— Priveşte şi tu!

Intr'adevăr, apa care a acoperit terenul central, s'a transformat într'o clipă în ghiaţă lucie ca oglinda.

— Ei, asta-i minune!...

— Da, tovarăşe, asta-i una din „minunile” primului Cincinal. Poate tu nu ştii, dar sub pământ sunt nişte ţevi făcute chiar în secţia noastră de ţevărie. Prin ele trece o soluţie şi cu ajutorul compresoarelor apa îngheaţă la comandă. Am să-ţi explic eu mai mult altădată căci acum nu am timp. Iată, intră echipa noastră de hochei să joace matchul final.

. . . .

Afară fulguia liniştit. Noaptea aceasta de Decembrie, în prag de an nou, era făcută par'că pentru plimbare. Cei doi prieteni mergeau tăcuţi unul lângă altul. Nicoară era fericit. Nici nu se putea un succes mai mare. Cicliştii şi hocheiştii dela 23 August au fost pe primele locuri. Minunat rezultat pentru acest sfârşit de an. Petruţ se tot gândea la acest Palat cu „minuni”.

— Vasilică, trebuie să-mi spui acum mai multe despre sport. Am vorbit noi de toate dar niciodată nu m'ai tras mai mult la viaţa sportivă. Uite, să-ţi spun drept, regret. Ce am văzut astă seară mi-a plăcut grozav.

Un zâmbet a înflorit pe buzele lui Nicoară. Işi cunoştea bine prietenul. Greu l-ai mai fi urnit depe manualele tehnice. Visa şi noaptea strunguri moderne, inovaţii şi norme depăşite. Când îi spuneai ceva de sport, era cu gândul la strungul viitorului. Intr'o Duminică l-a luat pe terenul de sport, l-a echipat şi l-a pus să treacă norma G.M.A. la cursa cu obstacole. Niculae le-a trecut uşor, par'că toată viaţa a sărit şi a alergat. A mai luat o normă la nataţie, dar, de rest a uitat. Era cu gândul la strung şi asta l-a ocupat tot timpul.

— Nicule, tu nu ţi-ai planificat timpul ca lumea. Nu zic că n'ai muncit, că n'ai făcut treabă bună. Dar sportul l-ai lăsat pe ultimul plan. Şi pe raportul Comisiei de pregătire şi examinare G.M.A. scrie că din aspiranţii noştri, numai 80 la sută au trecut toate normele G.M.A. Tu eşti unul din cei 20 la sută, care ne tragi în urmă. De asta nu vezi ce se face în sportul nostru.

— Nu zic că nu ai dreptate, Vasile. Dar acum vreau să ştiu... Am trăit ce am trăit fără să cunosc sportul. Acum sunt hotărît să cunosc totul...

— Pe tine, Nicule, te vom trece printre cei câştigaţi pentru sport în cadrul celui de al doilea Cincinal. Imi aduc aminte că prin 1950, când am început eu sportul ne mândream cu câteva sute de mii. Astăzi suntem mai bine de un milion de sportivi organizaţi. Prin 1950 abia am făcut trei construcţii sportive. Azi, Nicule, avem peste 30. Gândeşte-te că în toate centrele mari muncitoreşti este o bază sportivă modernă şi în viitor altele vor creşte. Sute de mii de tineri se întăresc prin sport şi devin mai puternici, flăcăi şi fete pe care ţara noastră i-a crescut într'un spirit nou, într'o viaţă nouă. Puteau oare burghezii să facă aşa ceva? Ce ştiau ei altceva decât punga şi burta lor? Imi povestea tata că un boer a pus să se facă un drum asfaltat până la lacul unde avem noi azi strandul ca el să poată veni cu maşina să se plimbe singur cu barca pe lac. A făcut-o pentru bucuria lui. Noi nici pe jos nu ajungeam să vedem lacul căci era departe pentru picioarele noastre. Azi, frate Nicule, maşinile ne duc la strandul nostru, iar pe lac sunt sute de bărci, de jur împrejur sunt terenuri sportive. La fel, în munţi, unde veneau numai boerii, avem cabane moderne, urcăm cu funicularul, coborîm cu schiul şi numai cine nu vrea nu face sport. Vrei bocanci de schi vrei schiuri, vrei echipament, vino la colectivul nostru. Este plină magazia. Acum şase ani a fost începutul. Dar aveam pentru 100 de oameni. Să vezi azi! Putem echipa 650 de muncitori deodată. Iţi dai seama cât am crescut?

— Bine, dar cine îi învaţă pe aceşti oameni?

— Ne-am gândit la toate, acum cinci ani. Atunci erau puţini instructori. Azi sunt aproape de o sută de ori mai mult decât atunci. Toţi au fost în şcoala de instructori şi au devenit specialişti. Chiar eu am urmat o şcoală de instructori voluntari pentru atletism şi nataţie. E o bucurie să vezi cum cresc tinerii. Aşa se explică dece bat sportivii ţării noastre noi şi noi recorduri, şi de ce numele ţării noastre este tot mai cunoscut dincolo de hotare.

Vasile a tăcut o clipă. Fulgii de zăpadă îi albise şapca şi gulerul paltonului. S'a oprit şi privea în lumina becului dela întretăierea străzii încrucişerile bizare ale zăpezii care nu mai contenea.

— Dacă ai şti cu câtă bucurie fac tinerii sport. Astă vară am fost cu echipa de volei într'o comună pe Argeş. Băeţii cântau veseli în goana maşinei când o afurisită de pană ne-a ţinut în loc. Reparaţia a durat cam mult. Se înoptase când am ajuns în sat. Tovarăşii din gospodăria colectivă „Drum Nou” credeau că nu mai venim. Dar s'au împăcat repede când le-am explicat pricina întârzierii.

— Dar jocul?

— Asta voiam să-ţi spun. Noi ne gândeam să ne angajăm din nou pentru Duminica viitoare. Tovarăşii din Gospodărie au început să râdă. Cum Duminica viitoare? Jucăm astă seară! Au apăsat pe un buton şi terenul s'a luminat ca ziua. Luminiţele lui Ilici s'au aprins aci ca în mii de sate din ţara noastră aducând bucurie în inimile fraţilor colectivişti. Vezi, Nicule, ce a însemnat pentru noi sportivii electrificarea? Vezi ce ne-a adus Cincinalul?

Nicolae Petruţ a ascultat atent. Apoi, cu voce liniştită a spus:

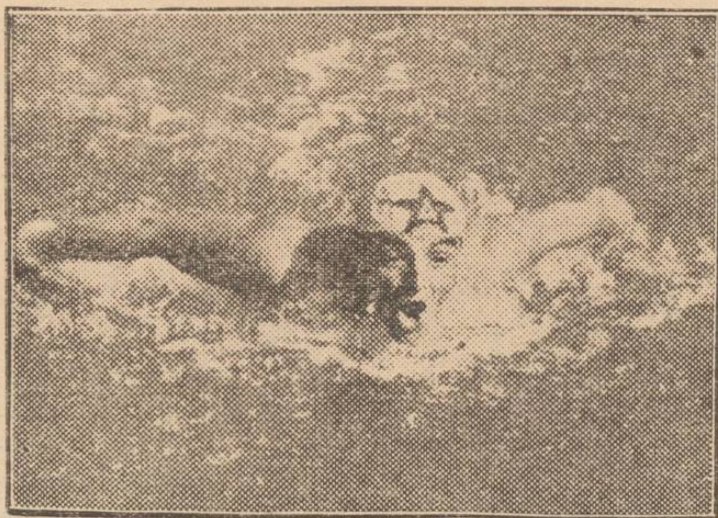
— De azi înainte, tovarăşe Vasile, te rog să mă treci în rândurile sportivilor. Când se va face raportul pentru aspiranţii G.M.A. pentru anul viitor, va fi încă unul care a trecut toate normele. Acela voi fi eu. Nu va trece un al doilea Cincinal şi voi fi inginer. Voi munci şi mai mult, vom construi şi mai mult fiindcă avem pentru ce munci. Eu sunt crescut de Partid şi drumul meu e luminat. Dacă mai învingem norme, dacă vom realiza încă un Cincinal, aşa cum l-am realizat pe primul, cine va fi mai fericit ca noi?

Vasile Nicoară l-a strâns puternic de braţ. Doi tovarăşi, doi tineri, doi muncitori mergeau acum tăcuţi unul lângă altul cu gândul în viitor, cu gândul la zilele însorite ale Patriei noastre scumpe.

Şi afară ningea liniştit... Linişte era şi în inima lor tânără care bătea pentru acelaş ideal.

. . . .

Rotativa duduia. Zeci de mii de exemplare din „Sportul Popular” se tipăreau în viteză. In pagina a zecea, povestea lui Nicolae Petruţ şi a prietenului său Vasile Nicoară era în plumb. E povestea adevărată a sute de mii de tineri şi tinere din ţara aceasta care trăesc viaţă nouă.

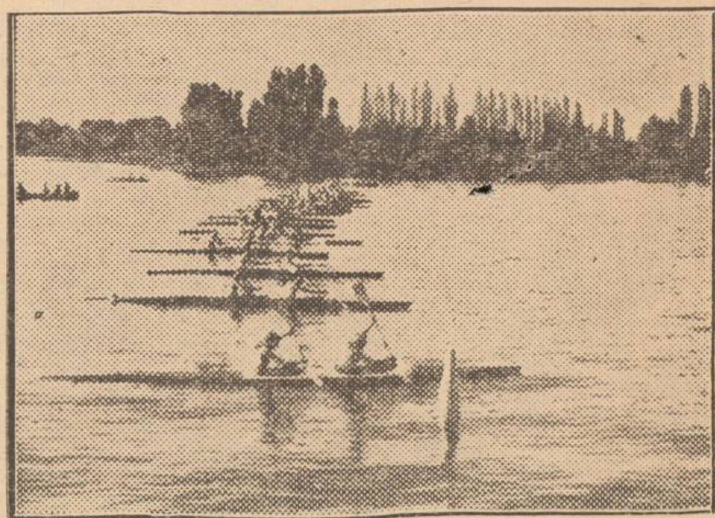
Datorită condiţiunilor optime de pregătire asigurate ostaşilor în Armata noastră, Ernest Patrichi a realizat frumoase performanţe: campion al R.P.R la patru probe şi deţinător al câtorva recorduri. Astăzi, Ernest Patrichi — pe care-l puteţi vedea în fotografia de mai sus — este unul din cei mai buni înnotători din ţară.

190 recorduri la nataţie

In condiţiuni din ce în ce mai bune de desvoltare a nataţiei şi de ridicare a măestriei sportivilor au fost realizate în anul 1950 190 de noui recorduri R.P.R., egalând totalul recordurilor stabilite în 1949, dar depăşindu-le prin valoarea performanţelor. Acesta este bilanţul nataţiei pe 1950, an în care s'au organizat mai multe concursuri ca oricând şi la care au participat cu succes mii de tineri.

Muncitorii s'au afirmat în sporturile nautice

Sporturile nautice au atras anul acesta tot mai mulţi muncitori. Din rândurile lor s'au ridicat la nivelul măestriei fruntaşilor noui elemente tinere de talent: **Murgu Roman, Scurtu Mioara, Damian, Erdosz, Matei, Mănăilă, Mitache, Vişevan, Schuster, Vecsenyi** şi alţii, care s'au afirmat puternic la concursurile din acest an.

Disputat separat de Campionatul de schif al R.P.R. din cauza numărului mare de concurenţi, Campionatul de caiac a întrunit la start 116 participanţi din Bucureşti, Timişoara, Arad, Galaţi, Brăila, Tg. Mureş şi Reghin. In fotografie: pe lacul Herăstrău, finaliştii probei de caiac dublu (băeţi-viteză) au pornit în cursa pentru desemnarea campionului.